

A év

Köszöntelek Benneteket Advent 2. vasárnapján: *Jézus békéje legyen veletek!*

Az adventi olvasmányok tele vannak félelemkeltéssel (utolsó ítélet), fenyegetéssel (pokol tüze) és lelki görcsöléssel (bűntudat, bűnbánat). Mintha nem is egy kisgyermek születésnapjára készülnénk. Mintha ez a Jézus nem felszabadítónknak, hanem rabszolgatartónknak születne. A mai evangélium *Keresztelő Jánosról* szól. Arra gondoltam, jó lenne egyszer egy *másfajta keresztelésről* és adventről is beszélni, amelyről burkoltan még Máté evangéliuma is beszél.

Kezdjük hát együttlétünket a *bűnbánat* mellett *jótetteink* számbavételével és annak örömeivel... Szeressen minket a mindent adó Isten, örüljön nekünk: a mi jótetteinknek, és vezessen el bennünket a Karácsony igazi örömébe...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, aki már Mózesnek lobogó tűzként jelentél meg a csipkebokorban, add, hogy mi, akiknek szimbóluma ez a kép, lehessünk a „*tűznek Bokra, sziporkák csokra*” a Te örömdre, aki élsz és szeretsz...

Evangélium Mt 3,1-12

Azokban a napokban eljött Keresztelő János, és hirdette Júdea pusztájában: „Térjete meg, mert elközelgett a mennyek országa.” Ő az, akiről Izajás próféta beszél: „A pusztában kiáltónak szava: „Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit”[Iz 40,3]. Jánosnak teveszőrből volt az öltözete és bőrvön a csípője körül, az étele pedig sáska volt és vadméz. Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, az egész Júdea és a Jordán egész környéke. Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, és megvallották bűneiket. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és a szadduceusok közül sokan jönnek, hogy felvegyék a keresztségét, ezt mondta nekik: „Viperák fajzata! Ki tanított titeket menekülni a jövő haragtól? Teremjétek hát a megtérés méltó gyümölcsét. És ne gondoljátok, hogy azt mondhatjátok magatokban: „Ábrahám a mi atyánk”. Mert mondom nektek, hogy ezekből a kövekből is képes az Isten fiakat támasztani Ábrahámnak. A fejsze már a fák gyökerén van. Minden fát ugyanis, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek. Én vízzel keresztelek titeket a megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam: a saruit sem vagyok méltó hordozni. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket. Szórolapátja a kezében van már, és meg fogja tisztítani szérűjét: összegyűjti búzáját a magtárba, a pelyvát pedig olthatatlan tűzzel elégeti.”

Ugye milyen vad ez a *Keresztelő János*?! Noha a ruházata és az eledele egyszerű, és a rettegett szónok magatartása is milyen alázatos. Viszont a bemerítési beszédében az olthatatlan tűzzel fellépő Messiásról ír, és a pokol tűzével fenyeget. De a Szentlélekkel és tűzzel való keresztelést is említi. Én most erről a másfajta „*tűzkeresztsegről*” is szeretnék beszélni.

1) A vízzel keresztelés

A vallások történetében majd minden esetben ott szerepel a víz, mely a *tisztulást* példázza. A víz a testi tisztulás mintájára a lelki tisztulásnak a szimbóluma. Keresztelő János vízkeresztsege is ezt a célt szolgálta. (Természetesen nem azonos a katolikus keresztiséggel, mert az a „bűnök eltörlését és a megszentelő kegyelem megkapását” jelenti).

Jézus bemerítkezése a Jordánba, számára életfordító esemény volt, mert az a János féle ítélő és büntető *Jahwe* hitéből, a szerető és büntetni nem tudó *Atyának* hitére térítette őt.

2) A Lélekkel keresztelés

A lélekkeresztség tudjuk, hogy a *karizmatikus* megújulási mozgalom központi tétele, mint a Szentlélek kiáradásának megtapasztalása (új Pünkösöd).

A víz- és lélekkeresztséget összevetve azt mondhatjuk, hogy a vízkeresztség katolikus szemmel a *beavató szentség*, a lélekkeresztség a karizmatikusok szerint a *Szentlélek* élményszerű megtapasztalása, mely különféle külső jelekben is megnyilatkozik (nyelveken szólás, próféta-lás, csodatevés stb.).

Jézust Lukács megjegyzésére hivatkozva tartják karizmatikusnak „*Jézus abban az órában fel-
ujjongott a Szentlélekben: „Áldalak téged Atyám, mennynek és földnek ura...”* (Lk 10,21).

3) A vérkeresztség

Tudjuk, hogy inkább volt Jézusra jellemző a küldetést felvállaló elszántság, melyet a Zebedeus fiaknak szegez: „*Készek vagytok-e inni abból a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy készek vagytok-e arra, hogy „megkeresztelkedjete azzal a keresettséggel, mellyel én megkeresztelkedem?”* (Mt 10,38).

Ez utóbbit *vérkeresztségnek* nevezzük. A vértanúk az ősegyházban és a történelem folyamán az életük odaadásával pecsételték meg hitüket, Jézushoz és az ő tanításához való tartozásukat.

4) A tűzzel keresztelés

Van még egy keresztség, amelyről Jézus beszélt, és amit szeretnék kiemelni.

Jézus a maga vérkeresztsége előtt így beszélt: „*Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön: mennyire szeretném, ha már föllobbanna!*” (Lk 12,49). Ez a keresztség csak a *szeretet* tűzével való keresztség lehet. Az a „lobogás”, mely a Szeretet Istenének hitéből fakad és a Földön mennyországot, Isten országát képes teremteni.

5) A tűznek Bokra

És itt hadd mondjak el valamit. Az egyik BNT-n vagy KVT-n a *vallásokról* beszéltünk, és volt valaki, aki a lelkesedésünk csökkenését nem csak a korszakban, vagy az öregedésben látta, hanem főleg abban, hogy nem vagyunk elég vallásosak. Nem imádkozunk eleget, nem elmélkedünk, templomba nem járunk stb. Egy szóval nincs jó *Isten-kapcsolatunk*.

Meglehet. De az igazi lelkesedéshez nem sok köze van az ilyen vagy olyan *vallási ceremóniáknak*. A „ringasd el magad” vallásosság persze megnyugtathat minket, hogy mennyire szeretjük mi a jó Istent. Emellett aztán akár gyűlölhethetünk másokat, per absurdum csálhatunk, lophatunk, ölhetünk (lásd katonaság), legfeljebb majd meggyónjuk.

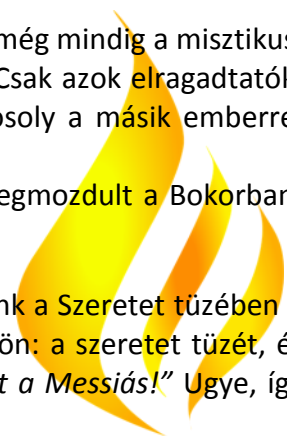
Igen, ezt megtehetjük egy feudális Úristennel, de nem tehetjük meg, ha igazán hiszünk abban, aki maga a *Szeretet*. Ettől az Istentől azonban, valahányszor rágondolunk, tűzbe kell jönnünk, fel kell, hogy lángoljon a szívünk és lelkünk! Ha ennek az Istennek tudata él bennünk, akkor a szeretet erejébe vetett hitünk és *lelkesedésünk* hegyeket képes mozgatni.

Azt állítom, hogy hegyeket is mozgatunk! Csak szerintem nem vagyunk tisztában önmagunkkal. Valaki azt ajánlotta, hogy vegyünk kezünkbe egy ceruzát és papírt, és este a lefekvés előtt *számoljuk össze*, hogy hány építő gondolat, hány kedves szó és hány jó cselekedet nyilvánult meg aznap általunk másokkal szemben. És nagyon fogunk csodálkozni.

Csakhogyn nekünk a *jóság és a szeretet* tettei természetesen, és talán még mindig a misztikus, mitikus, euforikus és epifánikus *holdvilág-kanalázások* a vágyottak. Csak azok elragadtatók, azok számítanak istenélménynek. Erre most azt kérdezem: Egy mosoly a másik emberre, nem istenélmény!? A másik mosolya nem istenélmény?!

Csak egyet mondok még: Nem vettétek észre, hogy most valami megmozdult a Bokorban: láthatóan. Ha nem hiszitek, olvassátok el a legutóbbi *Tájékoztatót*!

--- Testvéreim! Ha öreg, savanyú képpel, ha csapások közt is, higgyünk a Szeretet tüzében – a *Tűzkereszttségben*! Hiszen azért élünk, hogy tüzet gyújtsunk a földön: a szeretet tüzét, és azt szeretnénk, ha már lobogna. Az élet célja: „*Tüzet hagyni, miként a Messiás!*” Ugye, így van: *Te, Tűznek Bokra, sziporkák csokra!*?

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. december 7-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

id. Pieter Bruegel: Keresztelő
Szent János prédikációja 1566
[Forrás >>](#)